

for hvert af de nævnte områder giver indstilling til ministeren.

Bestemmelsen i stk. 2 om, at en repræsentant for socialministeriet samt direktøren for arbejdstilsynet kan tilforordnes arbejdsrådet, er ny.

Det må anses for at være af betydning for arbejdsrådet og arbejdstilsynet, at der på denne måde tilvejebringes en nærmere forbindelse mellem rådet og tilsynet. På den ene side vil det være af betydning for arbejdsrådet ved sagernes behandling at kunne råde over den sagkundskab, som arbejdstilsynet repræsenterer, og at kunne få lejlighed til mere indgående, end det kan ske ved en brevveksling, at blive bekendt med arbejdstilsynets synspunkter i vedkommende sag. På den anden side vil det være af betydning for arbejdstilsynet under dets daglige administration af arbejderbeskyttelsesloven at være fuldt fortrolig med de synspunkter, som gør sig gældende i arbejdsrådet.

Lignende betragtninger ligger til grund for forslaget om, at der kan tilforordnes en repræsentant for socialministeriet. Ved indsættelse af denne bestemmelse har man i øvrigt haft for øje, at der på tilsvarende måde er tilforordnet læringerådet en repræsentant for socialministeriet (nu arbejdsministeriet), og at der er erfaring for, at det har været af stor værdi for ministeriet herigennem at have haft en mulighed for at blive fortrolig med de synspunkter, der gør sig gældende blandt de sagkyndige.

Bestemmelsen i tjenestemandslovens § 231 berøres ikke af forslaget.

Der er ikke i forslaget optaget nogen til fabriklovens § 40, stk. 5, svarende bestemmelse om, at bagerfaget skal være repræsenteret af en arbejdsgiver og en arbejder i sager om bagerfagets forhold, idet en sådan bestemmelse ikke længere kan anses for at være tilstrækkeligt begrundet.

Til § 63.

Den i paragraffens *stk. 1* indeholdte bestemmelse svarer til bestemmelserne i § 41, stk. 2 og 3, i fabrikloven af 1913, blot at man gennem formuleringen har udtrykt, at også socialministeren kan aføske arbejdsrådet erklæring angående arbejderbeskyttelsesspørgsmål, hvilket i øvrigt altid har været antaget og praktiseret.

Paragraffens *stk. 2* svarer til fabrikloven af 1913 § 41, stk. 4.

Det kommunale tilsyn med maskiner og bedrifter.

Til § 64.

Idet der henvises til indledningsbemærkningerne til afsnit VI, skal bemærkes:

Under den nugældende lovgivning er de virksomheder, som de kommunale maskinsynsmænd fører tilsyn med, i almindelighed alene undergivet tilsyn efter fabriklovens kapitel III om maskinbeskyttelse. Synsmændene har derfor hidtil alene haft til opgave at inspicere virksomhedernes maskineri. Efter lovforslaget vil i et vist omfang også andre bestemmelser end maskinbeskyttelsesreglerne få gyldighed for vedkommende virksomheder, således f. eks. eventuelt visse af de i § 14 indeholdte bestemmelser og endvidere visse af arbejdstidsbestemmelserne og reglerne i afsnit V om børns og unges menneskers arbejde. Da det imidlertid ville være urimeligt og meget bekosteligt, om tilsynet med disse bestemmelser skulle føres af arbejdstilsynets personale, er det foreslået, at også dette tilsyn skal føres af det kommunale tilsyn.

Stk. 1. Ifølge § 32 i fabrikloven af 1913 henhører følgende virksomheder under det kommunale maskintilsyn:

a) Samtlige landbrugsbedrifter, kornmøller og foderstofforretninger med undtagelse af sådanne, i hvilke der anvendes maskinanlæg på mindst 16 hestekraft, samt sådanne i hvilke der som drivkraft anvendes damp eller generatorgas, og b) bedrifter udenfor landbruget, hvis anlæg af den pågældende fabrikinspektør skønnes at frembyde ringe fare.

For den under forslagets *pkt. 1)* omhandlede gruppe har det i praksis vist sig at føre til urimeligheder, hvis man strengt ville overholde den af loven fastsatte grænse ved 16 hk. Dels er angivelsen af hk. på motorer — navnlig ved elektromotorer — ofte et misvisende mål for den drivkraft, der faktisk udnyttes, dels er i almindelighed drivkraften i sig selv kun ret dårlig egnet til at tjene som kriterium for risikoen ved det drevne maskineri. Dette gælder særlig de inden for landbruget fortrinsvis anvendte transportable motorer. Medens disses hk i tiden før fabrikloven af 1914 i reglen lå under 16, er de enkelte motorer siden hen — navnlig de i de senere år stadig mere udbredte traktorer og elektromotorer — vokset betydelig ud over denne størrelse, men faren ved motorerne selv eller de af dem drevne arbejdsmaskiner er langt fra tiltaget i samme forhold. I almindelighed kan det formentlig siges, at risikoen ved landbrugets